Krammile tuli nüüd üsna paha, rahutu lugu kätte. Kül see, mis krahw Erbah temale Luteruſest rääkis, ei saanud weel tema meelt pöörata, aga ta ei wõinud ommeti enam äraſalata, et Luteruſe sees üks suur waimu wägi warjul oli. Ja kui ta siis ise kuulis, kui Lutterus keisri ja würstide ees julgeste oma õpetuſe eest kostis ja wiimaks ütles: „Siin ma seisan, ma ei wõi parata, Jumal aidaku mind. Amen!“ siis mõistis Kramm kül, et need ühe petja sõnad ei olnud, nenda wõis aga mees rääkida, kelle süda oli wangi wõetud Jumala sõna kuulmise alla, ja tema ei kartnud wist sugugi oma hinge selle õpetuſe eest wäljapanna. See oli 18. Nürri-kuu pääwal, kui Luterus nenda riigipääwa saalis oli rääkinud. Kramm seisis oma wana sõapealiku Wrundsbergi kõrwas, kui Luterus saali ukſest sisse läks. Ta kuulis kuida wana sõamees Luteruſe õla peale lües temale ütles: „Mungake, mungake, sul on täna üks tee ees, kelle sarnaſt ei mina ega muu sõapealik kõige hirmsama lahingi korral ei ole käinud. On tõde sinu poolt, ja oled sa omas südames see peale julge, siis mine peale Jumala nimel, tema ei jäta sind maha.“ Kramm nägi, kuida mitu würsti üsna armulikult oma rõõmu ülestunnistasid Luteruſe tõnet kuul-

des, ja nägi ka, kuida arwata 100 rüütlit oma mõõkadest kinnihakkasid ja ähwardades küsisid, kas keiser tahta Luteruſe wangi panna. Sest kaks keisri teenrit saatsid teda saalist wälja. Luterus ise pööras nende poole ja ütles: „Ärge kartke, nemad saadawad mind muidu!“ Kramm pidi tunnistama, et selle alatuma munga liht tunnistus wägewam oli, kui et keiser kõige oma wõimusega oleks wõinud seda tühjaks teha. Tema süda läks siis üsna kahtlaseks Luteruſe päraſt, kas ta tohtis weel tema wastu panna, wõi pidi ta tema poole heitma. Krammi poeg, kes kõik se aja hertsog Eeriki tooli taga oli seisnud, ei saand wastu seista, waid oli südamest Luteruſe sõbraks heitnud. Hertsog Eerik armastas wäga õlut jua ja oli ka see kord oma hõbekannu ligi wõtnud, mis teener sagedaste pidi õllega täitma. Kui Luterus saalist wälja läks, ütles hertsog Eerik Krammi poja wastu: „Joolse, pois, wii tubli mehele kannuga keelekastet, ta on seda ärateeninud. Olgu tema õpetus misſugune tahes, tema on mehe moodi selle eest kostnud. Ütle temale, mina olla katoligi usſu würst ja olla isse enne kannust joonud, et pole tarwis karta, kui oleks õlle sees surma rohtu!“ Pois tungis täie kannuga saalist läbi ja leidis Luteruſe eestoas olewat, kus sõbrad